ସପ୍ତଚତ୍ୱାରିଂଶତ୍ (୪୭) ଅଧ୍ୟାୟ

ସର୍ପ ଓ ମଣ୍ଡୂକର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ବୃତ୍ତାନ୍ତ : ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା ଏବଂ ଚେନବସାପ୍ପା

ଗତ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଟି ଛେଳିର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କଥା ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି । ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆଉ କିଛି ପୂର୍ବଜନ୍ମର କାହାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ।

ପ୍ରସ୍ତାବନା : ତ୍ରିଗୁଣାତୀତ ଜ୍ଞାନାବତାର ସାଇ ! କି ସୁନ୍ଦର ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଓ ଶ୍ରୀମୁଖର ଆଭା ! ଯାହାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପଲକ ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ଅନେକ ଜନ୍ମର ପାପ ବିନାଶ ହୋଇ ସୁଖପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ଆଉ ଯଦି ତାଙ୍କର କୃପାଦୃଷ୍ଟି କାହା ଉପରେ ପତିତ ହୁଏ ତାହେଲେ କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ଗଙ୍ଗା ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପାପ ଧୋଇ ଯାଇଥାଏ; କିନ୍ତୁ ଗଙ୍ଗାମାତା ମଧ୍ୟ ସନ୍ଥମାନଙ୍କର ଆଗମନକୁ ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିରହିଥାନ୍ତି ଯେ କେତେବେଳେ ସେ ପଦାର୍ପଣ କରିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କର କୋମଳ ଚରଣରଜରେ ତାଙ୍କୁ ପାବନ କରିଦେବେ । ଶ୍ରୀ ସାଇ ତ ସନ୍ଥ ଚୂଡ଼ାମଣି । ଏବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ହୃଦୟ ପବିତ୍ରକାରକ ଏହି କଥା ଶୁଣନ୍ତୁ ।

ସର୍ପ ଏବଂ ମଣ୍ଡୂକ : ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା କହିଲେ 'ଦିନେ ସକାଳ ୮ଟାବେଳେ ଜଳପାନ ପରେ ମୁଁ ବୁଲିବାକୁ ବାହାରିଲି । ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ନଦୀ କୂଳରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ମୁଁ ଟିକିଏ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି, ଏଣୁ ସାମାନ୍ୟ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲି । କିଛି ସମୟ ପରେ ହାତ ଗୋଡ଼ ଧୋଇଲି ଏବଂ ସ୍ନାନ କଲି । ତାପରେ ମୋର କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର ହେଲା ଏବଂ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ପାଦଚଲା ଏବଂ ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ି ଯିବା ପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ଥିଲା । ରାସ୍ତାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ସଘନ ବୃକ୍ଷମାନ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥିଲା । ମଳୟ ପବନ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହୋଇ ବହୁଥିଲା । ମୁଁ ଚିଲମ ଭରୁଥିଲି, ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ବେଙ୍ଗର ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଧ୍ୱନି ମୋ କାନରେ ପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ଚକମକି ପଥର ଘଷି ନିଆଁ ବାହାର କରୁଥିଲି, ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ଯାତ୍ରୀ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ମୋତେ ପ୍ରଣାମ କଲା ତଥା ତା' ଘରକୁ ଯାଇ ଭୋଜନ ଓ ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲା । ଚିଲମ ଲଗାଇ ସେ ମୋତେ ବଢ଼ାଇଦେଲା । ଅପରପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଗୋଟିଏ ବେଙ୍ଗର କ୍ରମାଗତ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ସେ କୌତୂହଳୀ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି ବେଙ୍ଗଟି ସଂକଟରେ ପଡ଼ିଛି, ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରୁଛି । **ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମଫଳ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ,ଏଣୁ ଏବେ କାନ୍ଦିବା ବୃଥା ।** ଚିଲମ ଟାଣି ସେ ମୋତେ ବଢ଼ାଇଦେଲା ଓ ନିଜେ ଟିକେ ଦେଖିଆସିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି ବଡ଼ ସାପଟିଏ ଗୋଟିଏ ବେଙ୍ଗଟିକୁ ଗିଳିଦେଉଛି, ଏଣୁ ସେ ରୋଦନ କରୁଛି । ଉଭୟେ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ଖଳପ୍ରକୃତିର ଥିଲେ ଏବଂ ଏବେ

କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ସତକୁସତ କଳାରଂଗର ବଡ଼ ସାପଟିଏ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବେଙ୍ଗକୁ ମୁହଁରେ ଚାପି ଧରିଛି । ସେଠାରୁ ଫେରି ସେ ମୋତେ କହିଲା ଯେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସାପଟି ବେଙ୍ଗଟିକୁ ଗିଳିଦେବ । ମୁଁ କହିଲି 'ନା, ଏହା କେବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ତା'ର ସଂରକ୍ଷକ ପିତା ମୁଁ ଓ ଏବେ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି । ସାପର କି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେ ସେ ବିଚରା ବେଙ୍ଗକୁ ଗିଳିଦେବ ? କ'ଣ ମୁଁ ଖାଲିଟାରେ ଅଛି ? ଦେଖ, ଯେମିତି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାର ରକ୍ଷା କରିବି । ପୁଣି ଥରେ ଚିଲମ ଟାଣିବା ପରେ ଆମେ ସେଠାକୁ ଗଲୁ । ଆଗନ୍ତୁକଜଣକ ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ଏବଂ ମୋତେ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ବାରଣ କଲା, କାଳେ ସାପଟି ଆକ୍ରମଣ କରିବ ! ମୁଁ ତାର ଉକ୍ତି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ ଆଗକୁ ଗଲି ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କୁ କହିଲି, 'ଏ ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା ! ବେଙ୍ଗ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତୋର ଶତ୍ରୁ ବାସାପ୍ପା ଆହୁରି ଅନୁତାପ କରିନାହିଁ । ତୁ ସାପ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ଶତ୍ରୁତା ରଖିଛୁ । ଲଜ୍ଜା ଲାଗିବା କଥା । ଘୃଣା ଛାଡ଼ି ଶାନ୍ତିରେ ରହ ।' ଏହି କଥା ଶୁଣି ସାପଟି ବେଙ୍ଗଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା ଏବଂ କ୍ଷିପ୍ର ବେଗରେ ନଦୀଗର୍ଭରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ବେଙ୍ଗଟି ମଧ୍ୟ କୁଦି ପଳାଇ ବୁଦା ଭିତରେ ଛପିଗଲା । ଆଗନ୍ତୁକଜଣକ ବଡ଼ ଆଚମ୍ୱିତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ସେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ବାବାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ସାପଟି କିପରି ବେଙ୍ଗଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା ଓ ଚେନବସାପ୍ପା କିଏ ? ସେମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁତାର କାରଣ କ'ଣ ? ଏସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ସେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ନିକଟସ୍ଥ ଗଛମୂଳକୁ ଡାକିଆଣିଲେ ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ ଚିଲମ ସେବନ ପରେ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

'ମୋଠାରୁ ପ୍ରାୟ ୪-୫ ମାଇଲ ଦୂରରେ ଏକ ପ୍ରାଚୀନ ପବିତ୍ର ସ୍ଥଳ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଏକ ମହାଦେବ ମନ୍ଦିର ଥିଲା । ମନ୍ଦିରଟି ବହୁ ପୁରାତନ ଓ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା, ତେଣୁ ସେଠାର ଅଧିବାସୀମାନେ ତାର ଜୀର୍ଣ୍ଣୋଦ୍ଧାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିଛି ଚାନ୍ଦା ସଂଗ୍ରହ କଲେ । ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅର୍ଥ ଠୁଳ ହେବାପରେ ନିତ୍ୟପୂଜା ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା ଓ ମନ୍ଦିରର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଟକଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା । ଅଞ୍ଚଳର ଜଣେ ଧନାଢ଼୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ କରାଯାଇ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟର ଦେଖାଶୁଣା ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଗଲା । ସାଧୁତାର ସହ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ତଦାରଖ କରିବା ସହିତ ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦିର ଠିକଣା ହିସାବ ରଖିବା ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ବଡ଼ କୃପଣ ସ୍ୱଭାବର ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ମରାମତିରେ ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କଲେ, ଫଳରେ ମନ୍ଦିରର କାମ ଧିମେଇ ଗଲା । ତାପରେ ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇସାରିଥିବା ଦର୍ଶାଇ କିଛି ଅର୍ଥ ହରିଲୁଟ କରିନେଲେ । ହାତରୁ ପଇସାଟିଏ ବି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିନଥିଲେ । ସେ ଖୁବ୍ ମିଠା କଥା କହୁଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ୟବହାର କୁଶଳ ଥିଲେ, ଏଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚତୁରତାପୂର୍ବକ ବୁଝାଇ

ଦେଉଥିଲେ । ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ମାୟା ବୁଝିନପାରି ପୁଣି ତାଙ୍କର ସହାୟତା ଲୋଡ଼ିଲେ । ଆଉ ଥରେ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ କରି ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ । କୃପଣ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ଚାନ୍ଦାତକ ନେଇଯାଇ ନୀରବରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ମହାଦେବ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ମନ୍ଦିରରେ କଳସ ବସାଇବାକୁ କହିଲେ । ତୁମେ ଏଥିରେ ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବ ତା'ର ଶହେ ଗୁଣ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେବି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମହାଦେବ କହିଲେ । ପତ୍ନୀ ଏହି ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ତାଙ୍କର ପତିଙ୍କୁ କହିଲେ । ପତି ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଯିବ ଭାବି ଭୟ କରିଗଲେ ଏବଂ ଏହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି କହି ତାଙ୍କର କଥାକୁ ହସି ଉଡ଼ାଇଦେଲେ । ସେ କହିଲେ ଯେ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ସତ୍ୟ, ତାହେଲେ ମହାଦେବ ମୋତେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ କହିନଥାନ୍ତେ ? ମୁଁ କ'ଣ ବେଶୀ ଦୂରରେ ଥିଲି ? ଏହା ଏକ ଖରାପ ସ୍ୱପ୍ନ । ପତି-ପତ୍ନୀଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କ ଖରାପ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭଳି ଜଣାପଡୁଛି । ପତିଙ୍କ ଏପ୍ରକାର ଅର୍ଥାନ୍ତରରେ ପତ୍ନୀ ନୀରବ ରହିବା ଛଡ଼ା ଉପାୟ ନଥିଲା । ଭଗବାନ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମର କ୍ଷୁଧାଳୁ । ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଭକ୍ତି ଓ କୃତଜ୍ଞତାର ସହ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଥିବା ସାମାନ୍ୟ ଜିନିଷ ମଧ୍ୟ ସେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହାର ଅନିଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥ, ଯେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ତାହା ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଣୁ ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ଛାଡ଼ । ଏପରି କହି କୃପଣ ପତି ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲେ ।

କିଛିଦିନ ପରେ ମହାଦେବ ପୁଣି ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ କହିଲେ 'ପତିଙ୍କର ବୃଥା କଥା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଣ୍ଠି ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ବି ତାଙ୍କୁ କହ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ଭାବ ଓ ଭକ୍ତି ଚାହୁଁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ତୁମର ନିଜର କିଛି ଯଦି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଦେଇପାର ।' ଏ ବିଷୟରେ ପତ୍ନୀ ପୁଣି ପତିଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଜଣାଇଲେ । କୃପଣ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ଏକଥା ଶୁଣି କ୍ରୋଧରେ ଲାଲ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଠକିବାକୁ ପଶ୍ଚାତପଦ ହେଲା ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାରର ମୂଲ୍ୟ ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ କରି ମାତ୍ର ୧ ହଜାର ଟଙ୍କା ବୋଲି ପତ୍ନୀଙ୍କୁ କହିଲା ଓ ତାକୁ ନିଜେ କିଣିନେଇ ତାହାବଦଳରେ ଏକ ପଦା ପଡ଼ିଥିବା ଜମି ଦେବତାଙ୍କ ନାମରେ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲା । ପତ୍ନୀ ଏଥିରେ ରାଜି ହୋଇଗଲେ । ତେବେ ଜମିଟି ପ୍ରକୃତରେ ତା'ର ନଥିଲା । ଦୁବକୀ ନାମକ ଜଣେ ଗରିବ ମହିଳାର ତାହା ଥିଲା । ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କାରେ ସେ ସେହି ଜମିଟିକୁ ବନ୍ଧା ପକାଇଥିଲା ଏବଂ ଦୀର୍ଘବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ମୁକୁଳାଇ ପାରିନଥିଲା । ଏହିପରି କୃପଣ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ତା'ର ପତ୍ନୀ, ଭଗବାନ ଏବଂ ଦୁବକୀକୁ ଠକିଦେଲା । ଜମିଟି ଟାଙ୍ଗରା ହୋଇଥିବାରୁ ଅମଳ ଋତୁରେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ଫସଲ

ହେଉନଥିଲା । ତେଣୁ ଶେଷରେ ମନ୍ଦିର ପୂଜକ ଜିମାରେ ତାକୁ ଦିଆଗଲା ଓ ସେ ଏହାକୁ ପାଇ ବଡ଼ ଖୁସି ହେଲା ।'

କିଛି ଦିନ ପରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାତ୍ୟା ହେଲା ଏବଂ ମୂଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷା ହେଲା । ଉକ୍ତ କୃପଣର ଘର ଉପରେ ବଜ୍ରପାତ ହେଲା ଏବଂ ପତି-ପତ୍ନୀ ଦୁହିଁଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଲା । ଦୁବକୀର ମଧ୍ୟ ବିୟୋଗ ହେଲା । ପର ଜନ୍ମରେ ସେହି କୃପଣ ମଥୁରାରେ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେଲା ଓ ତା'ର ନାମ ହେଲା ବୀରଭଦ୍ରାସ୍ୱା । ତା'ର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ସେହି ମନ୍ଦିର ପୂଜକ ଘରେ କନ୍ୟା ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଲା ଏବଂ ତାର ନାମ ଗୌରୀ ହେଲା । ଦୁବକୀ ପୁରୁଷ ରୂପେ ମନ୍ଦିରର ସେବକ ବଂଶରେ ଜାତ ହେଲା ଏବଂ ତାର ନାମ ଚେନବସାପ୍ପା ହେଲା । ପୂଜକ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଥିଲା ଏବଂ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ମୋ ପାଖକୁ ଯିବାଆସିବା କରୁଥିଲା, ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରୁଥିଲା ଏବଂ ସାଥୀ ହୋଇ ଚିଲମ ପିଉଥିଲା । ତା'ର କନ୍ୟା ଗୌରୀ ମୋର ଭକ୍ତ ଥିଲା । ସେ ଦିନକୁ ଦିନ ବଡ଼ ହେଉଥିଲା, ତେଣୁ ପିତା ତାକୁ ହାତକୁ ଦୁଇହାତ କରିଦେବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ଚିନ୍ତା ନକରିବାକୁ ଓ କନ୍ୟା ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଆପେ ଘରକୁ ଆସିଯିବେ ବୋଲି କହିଲି । କିଛିଦିନ ପରେ ତାଙ୍କ ଜାତିର ବୀରଭଦ୍ରାସ୍ୱା ନାମକ ଏକ ଯୁବକ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ମାଗି ତାଙ୍କ ଘର ସମ୍ମୁଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ମୋର ସମ୍ମତିରେ ଗୌରୀ ସହ ତାର ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲା । ପ୍ରଥମେ ତ ସିଏ ମୋର ଭକ୍ତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ କୃତଘ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଏହି ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ତାର ଧନ-ଲୋଭ ଗଲା ନାହିଁ । କୌଣସି ଲାଭଜନକ ବ୍ୟବସାୟ ପରାମର୍ଶ ଦେବାକୁ ସେ ମୋତେ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଏହାପରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଅଚାନକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ଦରଦାମ ବଢ଼ିଗଲା । ଗୌରୀର ଭାଗ୍ୟକୁ ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ବହୁଗୁଣ ବଢ଼ିଗଲା ଏବଂ ତାହା ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା (ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର ମୂଲ୍ୟର ୧୦୦ଗୁଣରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ)ରେ ବିକ୍ରି ହେଲା । ୫୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ନଗଦ ଆକାରରେ ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ବର୍ଷକୁ ୨ ହଜାର ଟଙ୍କା କରି ୨୫ଟି କିସ୍ତିରେ ଦେବାକୁ କଥା ହେଲା । ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ, ତେବେ ଧନକୁ ନେଇ ଝଗଡ଼ା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ଏହାପରେ ମୋ ପାଖକୁ ପରାମର୍ଶ ନେବାକୁ ସେମାନେ ଆସିଲେ । ମୁଁ କହିଲି ଭୂମି ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆଉ ତାହା ପୂଜକକୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଓ ମାଲିକ ହେଉଛି ଗୌରୀ । ତେଣୁ ତା'ର ସମ୍ମତି ବିନା ଗୋଟିଏ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତା'ର ପତିର ମଧ୍ୟ ଏହା ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ମୋ କଥା ଶୁଣି ବୀରଭଦ୍ରାସ୍ୱା କ୍ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ କହିଲା ତୁମେ ଗୌରୀକୁ ଫୁସୁଲାଇ ତାର ଧନ ହଡ଼ପ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ଏହିକଥା ଶୁଣିବା ପରେ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ନେଇ ନୀରବ ରହିବାକୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ମଣିଲି । ବୀରଭଦ୍ରାସ୍ୱା ତାର

ପତ୍ନୀକୁ ଗାଳି ଓ ମାଡ଼ ଦେଲା । ଦ୍ୱିପ୍ରହର ସମୟରେ ଗୌରୀ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି 'ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର କଥାକୁ ନଧରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରି କହିଲା ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କର କନ୍ୟା । ମୋ ପ୍ରତି କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ରଖନ୍ତୁ ।' ଏହି ପ୍ରକାର ସେ ମୋର ଶରଣାଗତ ହେବାରୁ ମୁଁ ତାକୁ ବଚନ ଦେଲି ଯେ **'ମୁଁ ସାତ ସମୁଦ୍ର ପାର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତୋର ରକ୍ଷା କରିବି ।'** ତାପରେ ସେହି ରାତିରେ ଗୌରୀ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲା । ମହାଦେବ ଆସି କହିଲେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମର, ଏଣୁ ସେଥିରୁ କାହାକୁ କିଛି ଦିଅ ନାହିଁ । ଚେନବସାପ୍ପାଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ କିଛି ଅର୍ଥ ମନ୍ଦିର ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କର । ଯଦି ଆଉ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ତୁମର ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଇଚ୍ଛା, ତାହେଲେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ଯାଇ ବାବା(ସ୍ୱୟଂ)ଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ କର । ଗୌରୀ ଏକଥା ମୋତେ ଜଣାଇଲା ଓ ମୁଁ ତାକୁ ଉଚିତ ପରାମର୍ଶ ଦେଲି । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି ମୂଳଧନ ତୁମେ ନେଇଯାଅ ଏବଂ ସୁଧର ଅଧା ଅର୍ଥ ଚେନବସାପ୍ପାଙ୍କୁ ଦିଅ । ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପାର ଏଥିରେ କିଛି ମତଲବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏକଥା କହୁଥିଲି ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା ଓ ଚେନବସାପ୍ପା ଝଗଡ଼ା କରି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ମୁଁ ଉଭୟଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କଲି ତଥା ମହାଦେବଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲି । ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା କ୍ରୋଧରେ ଉନ୍ମତ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଚେନବସାପ୍ପାକୁ ଟିକି ଟିକି କରି ମାରିଦେବାକୁ ଧମକ ଦେଲା । ଚେନାବସାପ୍ପା ବଡ଼ ଡରୁଆ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା । ସେ ମୋର ଗୋଡ଼ ଧରି କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାପରେ ମୁଁ ତାକୁ ଶତ୍ରୁତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲି । କିଛି ଦିନ ପରେ ଉଭୟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଗଲା । ବୀରଭଦ୍ରାପ୍ପା ସାପ ହେଲା ଏବଂ ଚେନବସାପ୍ପା ବେଙ୍ଗ । ଚେନବସାପ୍ପାର ଡାକ ଶୁଣି ତଥା ମୋର ପୂର୍ବ ବଚନର ସ୍ମୃତି କରି ଏଠାକୁ ଆସିଲି ଏବଂ ତାକୁ ଏହିପ୍ରକାର ରକ୍ଷା କରି ମୋର ବଚନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲି । **'ସଂକଟ ସମୟରେ ଭଗବାନ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ତା'ର ଭକ୍ତ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯାଆନ୍ତି । ସେ ମୋତେ ଏଠାକୁ ପଠାଇ ଚେନବସାପ୍ପାର ରକ୍ଷା କଲେ । ଏସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ।'**

ଶିକ୍ଷା : ଏହି କଥାରୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ଯେ **ଯିଏ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟକରେ ସେପରି ଫଳ ପାଏ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ଭୋଗ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନହୋଇଛି ।** ବିଗତ ଋଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ନେଣଦେଣର ବ୍ୟବହାର ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନହୋଇଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଧନ ଲୋଭ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପତନମୁଖକୁ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ତା'ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାର ବିନାଶ ହୁଏ ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।